

(Из фрикодис маврас никтас).

Ахъ, да можахъ да почукамъ,
На сърдце ти на врата-та,
Двѣйки думы да подумамъ
И да чюмъ двѣ хорты.

Да та пытамъ, да ми кажешъ:
Грѣхота ли-й дѣтъ та любимъ;
Срамота ли-й да са-йзгубимъ.

Зарадь твой-тъ прѣлести?

Ако милость въ тебе има,
Съжали ма, остави ма,
Да искажмъ мой-тъ болкы,

Да та пытамъ: що странишь?

Ахъ, какво ти азъ направихъ,
И защо ма ты забрави,
Та са срѣщу менъ скорави

Да ма мъчишь и горишь?

Видѣхъ на свѣта и други
Драголибны хубавици;

Но за твой-то свѣтло лице

Трепнмъ мое-то сърдце.

Душа-та ми зарадь тебе,
Най-напрѣдъ, за тебъ въздхнмъ;
Въ тѣзи страсти ты ма пѣхмъ,

Драго мое пленце!